

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. december 31.
(hétfő)**

Horváth Géza

ÁLDJAD AZ URAT!

Énekek: 197,1-3; 628; 264

Alapige: Zsolt 103,2

Imádkozzunk!

Felséges Istenünk, mennyei Atyánk, valóban csak a Te hűségedről tudunk énekelni, ezért Téged magasztalni, dicsőíteni, hogy ez a hűség és irgalom nem fogy a múlt idővel, és nem fog fogyatkozni, hiszen megígérted, hogy örökkévaló a Te irgalmad a Téged félőkön. Köszönjük Neked hálaadással, hogy ezt tehetjük, mert különben ezen az estén is csak a mi hűtlenségünkről tudnánk szólni, csak ez lenne a szemünk előtt, mint azok a vétkek, hibák, mulasztások, amik jellemezték ezt az évet. Bocsásd meg, Urunk, hogy így jöttünk Eléd, de köszönjük, hogy Eléd jöhettünk, a Te atyai színed elé!

Magasztalunk, hogy Te hűséges voltál hozzánk ez egész esztendőben. Hűséges voltál a szövetséghez, amelyben ezt megígérted; amikor megkötötted; amikor a mi Urunk Jézus vérével ezt a szövetséget megpecsételted, akkor egyszer s mindenkorra oda ígérted magad Óáltala és Óbenne a velünk való közösségre. Ezért hálás a szívünk, Urunk, az idő alá rekesztett, porszem embereknek, hiszen tudjuk, hogy Te az idő fölött vagy, Nálad nincs változás vagy változásnak árnyéka, nincs óév és új év, csak nekünk szabta meg időket és alkalmakat, hogy visszanezzünk és előre tekintsünk.

Ezen az estén, Urunk, kérünk, hogy úgy szólj hozzánk, úgy beszélj velünk, és úgy vezesd a mi gondolatainkat, hogy meglássuk, hogyan tegyük ezt, mi legyen a mi szívünkben igazán ma este, mi töltse be és mi töltse ki ezt a néhány órát, amely még hátra van ebből az esztendőből! Megvalljuk, Urunk, hogy hálás a szívünk, hogy sok javaidal töltöttél be, és az elmúlt esztendő minden szakasza jószágod tanúja a mi számunkra, ahogy az énekíró is megfogalmazta. Köszönjük Neked, Urunk, hogy minden a javunkra volt.

Kérünk Téged most, hogy a megszólaló igével biztass és bátoríts bennünket, vigasztalj és erősíts meg az óév utolsó estéjén is gyülekezeti közösségben, de leg-

ÁLDJAD AZ URAT!

főképpen a Te áldott jelenlétedben, hadd csendesedjen el a mi szívünk. Teremts bennünk ezért csendet, és ha lehet, még körülöttünk is tedd ezt, mert Te mindent megcselekedhetsz.

Áldunk Téged, Urunk, hogy hűséges Atyánk vagy, akiben valóban nem tudunk csalódní, mert igaz az ének, hogy első lennék én, ha szégyent vallanék; mert aki az Úrban bízott, az nem csalódott még. Ezért kérünk, hogy áldd meg alkalmunkat; áldd meg a Te hívő népedet ezen a mai estén, akiket igéddel és Szentlelkeddel hívtál ki a világból, hogy valóban tudjuk, hova, kihez tartozunk, mi a feladatunk és rendeltetésünk, és mit vársz el tőlünk, mint gyermekeidtól.

Kérünk Téged, segíts abban, hogy mindent le tudjuk most tenni, félre tudjunk tenni minden akadályt, minden nehézséget, minden más gondolatot, és egyedül Terád figyeljenek a mi szemeink, de legfőképpen a mi szívünk.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Zsoltárok könyve 103. fejezetének a 2. verséből olvasom, ahol ez van megírva: *„Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!”*

Szeretettel köszöntöm a testvéreket óév utolsó napján. Ezen az estén azért hoztam ezt az ígét, mert mindig visszatért a szívem ehhez a sokak számára nagyon jól ismert zsoltárvershez, hogy *„Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!”* Legyen ez a mai nap az emlékezésnek is az ideje, de ez az emlékezés semmiféleképpen ne egy nosztalgiazás legyen, mint ahogy idősektől megszoktuk, amikor a régi történeteket mondogatják.

Isten ezen az estén a mi emlékező képességünket szeretné egy kicsit megdolgoztatni, mert bizony nagyon feledékenyek vagyunk. Azt mondja ez az igevers, hogy *„Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!”* Nagyon sokan vannak, akik hangos ünnepléssel töltik ezt a néhány órát, Isten népe pedig töltse – mondja nekünk ez az igevers – csendes hálaadással! Nem hangos mulatással, hanem csendes hálaadással. Nyilván látjátok és tudjátok, hogy előbbiek vannak többen, sokkal többen, és kevés az a kicsiny nyáj, ahogy az Úr is nevezte, aki ezen az estén ezt teszi, hogy áldja az Urat, és nem feledkezik el semmi jótéteményéről.

Néhány dolgot hadd mondjak a testvéreknek, hogy miről ne feledkezzünk meg! Először is, arról ne feledkezzünk el ezen az estén, hogy azért Istennek van valami köze ehhez a világhoz, és ebben a világban, a mi parányi, kicsi életünkhöz! Ezt is nagyon sokan elfelejtik, akik a múlt esztendő alkalmait, eseményeit, történéseit a sorsnak tulajdonítják, vagy a szerencsének, vagy éppen, ilyen is sok van, saját maguknak. Isten népétől azt kéri az Úr, hogy mindazt, ami velünk történt az elmúlt évben, Neki tulajdonítsuk, mert azok Őtőle vannak és Őtőle jönnek!

A Tízparancsolat magyarázatánál mindig szeretem elmondani, hogy ezeket a parancsolatokat egy kiváló osztrák teológus nem is úgy nevezi meg, hogy „tíz parancsolat”, még csak nem is úgy, ahogy mások: „tíz ige”, hanem úgy ne-

vezi, hogy a „tíz szabadság”. A Tízparancsolat nem parancssal kezdődik, nem Isten kívánalmával, még csak nem is Isten tanácsával, hanem Isten bemutatkozásával: „Én vagyok az Úr.” Majd elmondja a népnek, hogy egymáshoz van valami közünk: „Én vagyok az Úr, a te Istened”, és ezután hozzáteszi, hogy mit tettem érted: „kijoztalak Egyiptomból, a szolgálat házából”. Ezt nagyon fontos tudnunk, erről se feledkezzünk el, hogy Isten mutatkozik be nekünk! Ne felejtjük el, hogy azért van közünk az Úrhoz, mert ezt a kapcsolatot, ezt a közösséget Ő kezdeményezte! Ezt nem mi kezdeményeztük, ezért nem mi tettünk valamit, ezt nem mi értük el, hanem ezt a kapcsolatot Ő kezdeményezte: „...el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!”

Isten legelső jótéteménye az volt, amikor az emberrel felvette a kapcsolatot. Egy néhány századdal korábban élt teológustól olvastam, hogy arra a kérdésre: mikortól számítjuk az egyházat, ő azt a választ adta, hogy „onnantól számítjuk az egyházat, amikor Isten először lépett a bűnös ember elé.” Ez pedig tudjuk, hogy hol és mikor történt, amikor odalépett az első emberpárhoz, és megígérte nekik a Szabadítót, az Úr Jézus Krisztust! Tehát, el ne feledkezzünk arról, hogy valaki kezdeményezte a kapcsolatfelvételt! Úgy, mint amikor egy olyan országgal, amellyel eddig nem volt kapcsolat, egy másik országban eldöntik, hogy mostantól kezdve felvesszük a diplomáciai kapcsolatot. Kiküldünk oda egy nagykövetet, és attól kezdve kapcsolatba lépünk. Isten egy olyan Valakit küldött nekünk, ez volt a legnagyobb jótéteménye, aki ezt a kapcsolat nélküli állapotot megszüntette. Azt az állapotot, amit mi okoztunk, aminek mi vagyunk az okai, és sajnos mi lettünk a szenvedő alanyai is.

Tehát, amikor az ember elszakadt az élő Istentől, akkor megszakadt ez a kapcsolat, és Isten ezt állította helyre. A zsoltáros pedig azt mondja, hogy „... nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot.” Isten legelső jótéteménye az volt, hogy Ő ezt a kapcsolatot újból kezdeményezte: vegyük fel a kapcsolatot! Béküljünk ki! Erről az Újszövetség sok igéje beszél. Ezért Istennek el kellett küldenie az Ő egyetlen Fiát, az Úr Jézus Krisztust, mert más-hogy ez a kapcsolatfelvétel nem volt lehetséges.

Azután Isten bemutatkozik, hogy örök életünk legyen, mert ha Ő nem mutatkozna meg nekünk, nem ismernénk meg Őt. A János 17,3 szerint „az az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Aki így gondolkodik, az ma este nem is az évert ad hálát, hanem azért, mert Isten kezében tudhatja magát, és a Vele való kapcsolat minden-nél fontosabb számára! Ebből következik majd az összes többi, mert ha ez a kapcsolat Jézus Krisztusban nem jött volna létre, akkor itt megállhatnánk, és nem lenne tovább semmi! De van tovább, mert csodálatos az Isten embervilággal való kapcsolata! Ezt kéri a zsoltárban: azért áldjad Őt, mert jótéteményei vannak, és ez az első jótéteménye.

Az Apostoli hitvallásban ezt mindig újból és újból elmondjuk: hogy hiszek a „mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében”, arra gondoltam, hogy az összes vallás, amikor beszél Istenről vagy istenségről, mint transzcendes valóságról, akkor milyen csodálatos az, hogy mi nemcsak úgy beszélhetünk Is-

ÁLDJAD AZ URAT!

tenről, mint transzcendens valóságról, hanem úgy is, mint immanens valóságról! Tehát, hogy nemcsak természetfölötti erő, hatalom, nagyság, dicsőség, egy világ fölötti uralom a mi Istenünk, a mi Atyánk, hanem itt, ebben a világban munkálkodó Isten!

Hogyha élünk, majd holnap a Jelenések könyvéből meghalljuk azt az igét, amikor János apostol boldogan írja, hogy „...az Isten sátora az emberekkel van”, hogy a mi számunkra ez az Isten nem egy transzcendens valóság. A régi énekeskönyvünkben volt egy ének, aztán ki is vették belőle, mert így szól az egyik sora: „Örök Isten, merre, merre vagy, vajon hol van a Te országod?” Ezt az éneket azért nem szerettük, mert a mennyei Atyában egy ilyen transzcendens valóságot lát, mi meg azt mondjuk, hogy Jézus Krisztusban immanens: „Immánuel – velünk az Isten!” Jézus Krisztusban azt mondja: „...ímé, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!” Vagy a Hegyi beszédben, amikor azt mondja: „...ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” Micsoda egy kis veréb? Titeket pedig az tesz drágábbá, hogy a ti mennyei Atyátok a fejetek hajszálait is számon tartja! Nekünk ilyen Istenünk van!

Áldjad én lelkem az Urat, mert ez az Isten leszállt! Van egy karácsonyi ének, amit csak Beregnék egy részén ismernek, sehol máshol az országban, ez az ének pedig így hangzik: „Leszállt az ég dicső királya, hozzánk az üdvnek hajnalán...” Áldjad az Urat, mert közel való, mert közel jött! Azért, mert nem elérhetetlen távolságban lakik! Nem kell kérdezni, hogy „örök Isten merre, merre vagy, vajon hol van a Te országod?”, mert Isten közöttünk van.

Ha tovább olvassuk a zsoltárt, akkor kiderül, hogy milyen a mi Istenünk, felfedi az Ő tulajdonságait. Figyeljétek, amit a továbbiakban mond: „megbocsátja minden bűnödöt”; „megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged”; „jóval tölti be a te ékességedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé”! „Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagykegyelmű.”

Miért áldjuk tehát az Urat? Elsősorban ne azért, mert valami sikerült ebben az évben; mert valami öröm ért ebben az évben, valami áldást kaptam, persze, ezek jó dolgok, de mikor a zsoltár azt mondja, hogy „áldjad az Urat”, akkor azt mondja, hogy azért, mert Ő Úr! Azért, mert Ő él! Azért, mert Ő a „Vagyok”! Önmagáért! Istent ne csak azért szeressük, mert adott nekünk valamit! Ne úgy, mint a gyerek, aki várja az ajándékot! Nem azért kell áldanunk, mert valamit adott, mert aki azért áldja, akkor meg szidni fogja, ha valamit nem adott. Akkor úgy lesz, mint a nagyobbik tékozló fiú, aki azt mondta: nekem nem adtál semmit, arra meg ráköltöztetted a vagyonodat, mert annak adtál! Istent ne azért szeressük, hogy megáldott vagy nem, adott vagy nem, örömet adott vagy szomorúságot, hanem csak azért, ahogy a zsoltár is kezdődik: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét”, és utána jön majd egy felsorolás, amiben ez az első, hogy „...el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!”

Olyan szomorú, amikor az ember nem tudja áldani az Urat, mert nem tudja, hogy az Úrtól jött minden! Nemrégiben egy olyan könyvet kaptam, amire régen fáj a fogam, és már nem lehet kapni sehol, antikváriumban sem. Egy na-

gyon áldott életű, 1700 körül élt igehirdetőnek az egyik bibliai könyvhöz megírt magyarázata. Erre már régen pályáztam, de valahogy nem sikerült még szertenni rá, és egyszer csak az történt, hogy valaki odanyomott a kezembe egy csomagot. Akkor hazahoztam, feltettem a szekrényre, és egyszer mondom, kibontom már, hogy mi van benne! Hát, legfelül pont az a könyv, amire én áhítottam, pont az az írásmagyarázat volt! Egy lelkipásztoré volt; az ő hagyatékából kaptam meg. Amikor kellett, akkor levettem a polcra, hogy megnézzem, mit írt arról a bibliai szakasról! Észrevettem, hogy ezt a könyvet ki sem nyitotta az illető, akié volt. Tudniillik, a nyomdából úgy jött ki, hogy a lapok nem voltak szétvágva, és nekem ahhoz, hogy tudjam olvasni, először a lapokat kellett szétvágni! Arra gondoltam: Uram, ott volt egy ilyen csodálatos könyv; milyen gazdag lett volna ő is, meg a gyülekezet is, hogyha ezt a könyvet használja! Nem volt abban sok minden kifejtve, de csodálatos vázlatok voltak a bibliai szakaszokhoz. Lehet, hogy volt neki másik, és azt használta!

Sok ember így van: azért nem áldja az Urat, mert nem tudja, vagy mert nem nyitotta ki a könyvet. Azért, mert nem tudja, hogy ki Ő! Nem tudja, hogy miért áldja az Urat, mert elfeledkezett szétvágni a lapokat, és elfeledkezett arról, hogy oda Isten ujja írt mindent. Nem tudja áldani és magasztalni a dicsőség örök és erős Királyát.

Ez az ige arról beszél nekünk, hogy ki felé fordulunk ezen az estén. Úgy, ahogy egy képen festette meg a festő azt, amikor Mózes felemelte az érc-kígyót, és azt mondta, hogy aki feltekint rá, az életben marad. Ez a festő azt festette meg, hogy egy édesanya megfogja gyermekének a fejét, és odafordítja az érc-kígyó felé, hogy odanézzon. Azt kívánom, testvérek, hogy ez az ige fordítsa oda a mi szíveinket, figyelmünket, hálaadásunkat az Úr felé, de ahhoz, hogy odaforduljunk az Úr felé, el kell fordulnunk mástól! Ezen az estén olyan sokféle forgolódnak az emberek. Mindenféle szórakoztató eszköz van, baráti társaság van, mindenféle bulik vannak, de vajon ki az, aki odafordítja fejét az Úr felé és azt mondja: ez az ige odafordítja a fejemet, hogy „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét!”, mert azt mondja, hogy jótéteményei vannak. „...el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!”

Ez az ige arról is beszél, amit már megemlítettem, hogy ami velünk történt, azt kinek tulajdonítjuk! Mit gondolunk, hogy honnan volt, vagy honnan jött? Azt mondja a mai igénk, hogy az „Úrtól”, továbbá, hogy semmi jótéteményéről ne feledkezzél el! Miért mondja ezt? Miért nem mondja azt Dávid a zsoltárban, hogy emlékezzél meg a jókról, meg vidd oda Elé azt, ami rossz, hanem, csak így foglalja össze: jótéteményéről? Azért, mert Dávid és a hívő ember tulajdonképpen úgy gondolkodik, hogy amit Isten adott nekem ebben az évben is, vagy ebben az életben, az mind jó! Lehet, hogy valaki azt mondja: velem rossz történt ebben az évben! Lehet, hogy valaki azt mondja: én temettem ebben az évben! Lehet, hogy valaki azt mondja: nekünk valami baj volt a családban; nekünk valami nem sikerült; valami üzlet nem jött be! Lehet, hogy valaki azt mondja: nálam ebben az évben diagnosztizáltak egy súlyos betegséget! Mégis az ige azt mondja: „el ne feledkezzél jótéteményéről!” Testvérek, bármi tör-

ÁLDJAD AZ URAT!

tént is velünk ebben az évben, ha mi Istenben bízunk és Őt szeretjük, akkor tudjuk, hogy az csak jó lesz nekünk még akkor is, hogyha pillanatnyilag nem látszik annak!

Múltkor hallottam az egyik gyülekezeti tagunktól, hogy az egyetemen, az egyik tanár egy előadás végén öt percben bizonyoságot tett ott, a teremben levő fiataloknak, és elmondta, hogy ő ebben az évben hogyan viselte a kemoterápiát. Nagyon érdekes, hogy inkább felháborodva fogadták, de bizonyoságot tett, hogy ő Isten kezében van, és akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Bár nehezen viselte, mégis egészen bizonyos benne, hogy Isten ezt javára fogja fordítani, és van értelme és van célja ennek! Tulajdonképpen erről van szó, ha valaki hisz: „Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!”

Hadd idézzem még egy kicsit a hitvallásunkat! Ahogy olvasgatom, egyre jobban kinyílik, hogy mennyi mindenre figyeltek a mi reformátor eleink! Amikor arról van szó, hogy az emberi életünkben akár termékeny vagy terméketlen esztendő, egészség vagy betegség, eső vagy szárazság jön, akkor azt mondja: semmi nem történetesen, hanem az ő atyai kezéből jön. Olyan hálás vagyok, hogy ezt hozzátették: „atyai kezéből jön”, mert mennyivel több ez, mintha azt mondanánk, hogy ez Isten kezéből jön! De ha hozzáteszik, hogy atyai kezéből jön, akkor ez azt jelenti, hogy ez az Isten nekem Atyám. A kapcsolat Jézus Krisztusban! Ez az Isten nekem Atyám, és mint Atya, csak jót tesz velem! „Mind jó, amit Isten téssen, Szent az ő akaratja. Ő én vélem és úgy tégyen, mint kedve néki tartja!”

Eszembe jutott két történet. Az egyik egy gazdáról szól, akinek a búzáját éppen az aratás előtt elverte a jég. Ment haza a templomból, és kitépte az énekeskönyvéből ezt a lapot, hogy „Mind jó, amit Isten téssen, Szent az ő akaratja...” Összegyúrta, eldobta. A másik: az előző gyülekezetünk áldott, hívó gondnokának a fia belefűlt a Tiszába, és hozták a hírt, hogy meghalt a fia, akkor azt kérte attól a gyülekezettől, akik éppen együtt voltak: most pedig rögtön énekeljük el, hogy „Mind jó, amit Isten téssen, Szent az ő akaratja. Ő én vélem is úgy tégyen, mint kedve néki tartja!” Én körülbelül harminc év múlva kerültem oda az eset után, és még mindig ott volt a gyülekezet tudatában, még mindig ott volt a száján!

A kettő között az a különbséget, hogy az egyik a hitetlen, akinek ugyan ott van a zsoltár a kezében, a másik a hívő, akinek ott van az ige a szívében: „Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!”

Ezt értette meg Ezékiás király is, akihez odaküldte Isten Ézsaiás prófétát: mondd meg neki, hogy meg fog halni! Írja meg a végrendeletet, mert meghal! Odament, megmondta neki. Ezékiás elkomorult, befelé fordult a fal felé, de elkezdett imádkozni. Aztán Ézsaiás még a város szélére sem ért, amikor azt mondta neki az Úr: menj vissza, mondd meg neki, hogy kap még tizenöt évet! Akkor azt mondta Ezékiás: „Bizony, javamra vált a nagy keserűség!” Igen, tanított, mert az Ő atyai kezéből jött! Ezek azok az isteni karok, amiről azt mondja egyik helyen az ige a próféta által, hogy „alant vannak örökkévaló karjai.” Ezek atyai kezek, ezek atyai karok. Egy másik helyen azt mondja az Úr: „ha ti

gonosz létekre tudtok jó ajándékot adni fiaitoknak, akkor mennyivel inkább ad a ti Atyátok azoknak, akik Tőle kérik!”

Ezért áldom az Urat ma este, és kérlek, hogy te is ezért magasztald Őt! Azért, mert a legnagyobb jótéteménye, hogy Ő Atya! A legnagyobb jótéteménye, hogy Ő kapcsolatot létesített! A legnagyobb jótéteménye az, hogy ezen a kapcsolaton keresztül életlehetőséget, életforrást ad nekünk, sőt azt mondja az apostol: mindennel megajándékoz, ami az életre és a kegyességre való! Ezért áldjuk az Urat, és ebben az igében ez is benne van: el ne feledd!

Nemcsak azt mondja ezzel, hogy milyen sorsot mért ránk, hogy mi történt ebben az évben, hanem azt is mondja ez az ige, hogy milyen szerepet jelölt ki számukra; és boldog ember, aki ezt megérti ebből az igéből: „Áldjad én lelkem az Urat”, mert Isten valamire teremtett minket! Azért, mert Isten valamilyen szerepet szánt nekünk, mert valamilyen szolgálatot adott nekünk. Áldjad... és ne feledkezzél el!

Az ember tehát nemcsak hálás részese Isten gondviselő munkájának, hanem engedelmes odaszánásával adja magát oda ennek az Úrnak, és mondja azt, hogy „itt vagyok, Uram, hogy teljesítsem a te akarodat!” El ne feledkezzél, hogy hogyan végzed azt a munkát, amit Isten rád bízott! Emlékeztek a példázatokra, amikor az Úr Jézus azt mondja, hogy a gazda elment, aztán visszajön? Számon kéri a szolgákat, és az egyiket azért kéri számon, mert elfelejtette, hogy milyen az ő Ura. Sőt, rosszul ismerte! Sőt, félreismerte az ő Urát: „tudtam, hogy te szigorú ember vagy!” Igen, így ismeresz engem?

Ezen a mai estén hadd kérdezze meg az Úr, hogy hogyan ismered Őt? Úgy ismered Őt, mint aki az Ő egyszülött Fiát adta? Úgy ismered Őt, mint aki megbocsátott, mint aki elvette a bűnterhedet? Így ismered? Mert akkor nincs más, csak az, hogy áldjuk Őt: áldjad az Úr nevét! Őt áldja minden én bennem! – ezt mondja a zsoltár; ezt kéri az Úr. Ne légy feledékeny, emlékezzél meg az útról, amelyen hordozott téged az Úr, és kérd el azt az utat, ami vinni fog tovább és vinni fog előre! Mert a mi utunknak van célja, van hova megérkeznünk: az a csodálatos mennyei hajlék, amit Ő adott nekünk kegyelemből.

Ezen a mai estén az emlékező képességünket hadd motiválja ez az ige, hogy bizony, emlékezzünk vissza az egész esztendőre: kegyelmes és irgalmas az Úr! „Hűséged végtelen, Atyám, nagy Isten” – ahogy énekeltük az énekben! Ezért minden azt hirdeti nekünk, méltó, hogy Övé legyen minden hálaadás, minden dicséret és minden magasztalás!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, valóban méltó, hogy a szívünk egyedül Veled teljen meg, egyedül Téged lásjon, egyedül Téged dicsőítsen és Tőled vegye el mindazt, ami életünk értelme, célja és rendeltetése! Bocsásd meg, Urunk, hogy az ember legnagyobb bűne, hogy a magáé akar lenni, nem a Tiéd, hogy maga akarja intézni az életét, és nem engedi, hogy Te vezesd azt. Azt hiszi, hogy önmagában is van élete, a kapcsolat nélkül, és nem tudja, nem hiszi, hogy csak a Veled való kap-

ÁLDJAD AZ URAT!

csolatban lehetünk azok, amivé eredetileg teremtettél bennünket, és élhetjük azt az életet, amit szántál nekünk.

Ezért a mai estén fogadd hálánkat és dicsőítésünket, hogy valóban Tőled jöttek az esztendőnek minden adományai: az is, ha sírtunk, az is, ha neveltünk, egészség és betegség, jó és rossz, bosszúság vagy öröm, nem Nélküled történt, hanem a Te tudtoddal, és figyelmeztetni akartál, vesszővel és bottal, és vigasztalni akartál bennünket. Ó, Uram, engedd, hogy megtanuljunk, írjuk be a szívünk hústáblájára azt, hogy biztosan számíthatunk Rád, mert Atyánkká lettél, és szeretsz minket azért, mert gyermekeidként tekintesz ránk.

Köszönjük, hogy így zárhatjuk ezt az esztendőt, nagy hálaadással Irántad, és nagy dicséretmondással. Bocsásd meg panaszainkat, Urunk, hogyha azt sorolnánk ezen az estén, hogy mit nem kaptunk meg; mink nem lett; mink nincs! Bocsásd meg, Urunk, ha elégedetlenek vagyunk Veled szemben, ha sokszor vádolunk Téged valamiért! Engedd meg, Urunk, hogy a szívünkben ne legyen más, csak az, hogy minden jótéteményt Neked köszönünk meg!

Köszönjük, hogy Jézus Krisztus nevében fordulhatunk Hozzád, kegyelmes Atyánk.

Ámen.

264. ének

1. Áldjad, én lelkem, a dicsőség erős királyát!
Őnéki mennyei karokkal együtt zengj hálát!
Zúgó harang, Ének és orgonahang,
Mind az ő szent nevét áldják!

2. Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett!
Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett.
Nagy irgalmát Naponként tölti ki rád:
Áldását mindenben érzed.

3. Áldjad Őt, mert csodaképpen megalkotott téged,
Elkísér utadon, tőle van testi épséged.
Sok baj között Erőd volt és örömed:
Szárnyával takarva védett.

4. Áldjad Őt, mert az Úr megáldja minden munkádat,
Hűsége, mint az ég harmatja, bőven rád árad.
Lásd: mit tehet Jóságos Lelke veled,
És hited tőle mit várhat.

5. Áldjad az Úr nevét, Őt áldja minden énbennem!
Őt áldjad, lelkem, és Róla tégy hitvallást, nyelvem!
El ne feledd: Napfényed Ő teneked!
Őt áldjad örökké! Ámen.